

1993	Geboren in Amsterdam
2013-2017	Toneelschool Amsterdam
2017	<i>Kings of War</i>
2018	<i>Princess, Allemaal mensen en De wereld en Ko</i>
2018	<i>Sinterklaasjournaal, Judas en Niemand in de stad</i>
2019	<i>De nacht, de moeder van de dag</i>
2019	Opnamen Nederlandse Netflix-serie <i>Ares</i>

Wat zijn dit voor vragen?

DE KEUZEN VAN MINNE KOOLE

Acteertalent **Minne Koole** (25), nu te zien in *De nacht, moeder van de dag*, brak door als de schuchtere Philip in de film *Niemand in de stad*. Allemaal leuk en aardig, maar typecast hem vooral niet als lieve jongen.

Door **Herien Wensink** Foto **Frank Ruiter**

Uit de schaduw

De nacht, de moeder van de dag? 'Ehm... Hoe moet ik daar nou tussen kiezen?' Het is één zin, een fragment van een Zweedse dichter, dat gelooft ik zo gaat: 'Verheug u, mijn vriend, en zing in het uur van uw droefdenis. De nacht is de moeder van de dag, chaos de nabuur van God.' Dat betekent dat de dag - het licht, de hoop - voortkomt uit de diepste duisternis. Het wordt weer dag, uiteindelijk. Maar hier is het nog heel erg nacht.

Het is op het eerste gezicht een bikkelhard en inktzwart stuk over depressie en alcoholisme, en vier diep ongelukkige gezinsleden die elkaar kapotmaken. Ik kan me voorstellen dat sommige bezoekers een behoorlijk zware avond hebben.

Bij de audities vroeg ik regisseur Albert Lubbers: waarom zou je in godsnaam dit stuk doen? Ik vond het zo naar. Maar hij wees me op de humor die er ook in zit, en hoe vernuftig vrijwel elke zin meteen het tegendeel in zich draagt. Bij Norén heeft alles een dubbele betekenis. Tijdens het repetitieproces hebben we vooral gezocht naar de liefde die er in dat gezin toch woont. En de hoop. Want die is er, zoals de titel ook duidelijk maakt.

Oké, nacht of dag dan? Donker of licht?

'Ik ben van mezelf een beetje een nachtype. Heel serieus, alles goed willen doen, eindeloos nadenken en piekeren. Mijn ouders zijn ook zo. Mijn vader (filmmaker Boudewijn Koole, red.) is heel bedachtzaam en gewetenloos. En mijn moeder kan weleens in bed liggen somberen, hoe wel zij vaak ook een soort zigeunerin is, die gewoon zo alles eruit gooit wat ze voelt.

'Ik heb beide kanten in me, gelooft ik. De laatste tijd doe ik mijn best om wat meer 'dag' in mijn leven toe te laten. Gewoon een beetje lol maken, de

dingen niet te zwaar nemen, niet te ver vooruitplannen. Dat lukt al helemaal erg slecht, hoor. Maar vandaag ben ik in een lichte bui. Hoop ik.'

'Het hielp dat ik het YouTube-filmpje Just Talking zag van acteur Peter De Graef. Hij stelt dat al onze identiteiten maskers zijn, die we kunnen op- en afzetten. Dat gaf mij een gevoel van vrijheid, de ruimte om het leven vaker als een spelletje te zien, met wisselende rollen die je kunt aannemen.

'Zo durfde ik in de tweede klas van de toneelschool niet naar het feest van een meisje waarop ik verliefd was. Totdat iemand zei: 'Maar dan spél je toch dat je zelfverzekerd bent?' Dat deed ik, en hoe meer de omgeving er-

'Ik vind dat we niet te bang moeten zijn voor het donker in ons zelf. Het is goed af en toe in de afgrond te kijken'

van overtuigd was, hoe meer ik het zelf ook ging gevoelen. Zie je wel: ik ben gewoon cool. Toen is het zelfs nog wat geworden met dat meisje.

'Overigens vind ik ook dat we niet te bang moeten zijn voor het donker in onszelf. Ik denk dat het goed is af en toe in de afgrond te kijken. Ik kan soms nare, negatieve gedachten hebben en egoïstisch of afgunstig zijn, maar als ik daar eerlijk naar durf te kijken, heb ik het gevoel dat ik ze juist sneller onschadelijk maak. Alsof ze verschrompelen in het licht.'

Philip Huff of Lars Norén? 'Ik durf wel te zeggen dat Lars Norén de betere schrijver is. Ik ben erg onder de indruk van zijn werk. Elke dag ontdek ik weer dat zinnen meer beteke-

nen dan ik dacht. Bij de eerste lezing dacht ik wat zegt deze gast? Hij spreekt zichzelf voortdurend tegen, wat meent hij nou?

'Uiteindelijk creëert hij zo levens-echte personages, omdat mensen nu eenmaal inconsequent zijn. Zo zegt mijn moeder in het stuk in één adem tegen mij: 'David, ga naar je kamer. Kom even bij me zitten.' Razend knap hoe Norén daarmee de dubbelheid in mensen weergeeft.

'Dit stuk is autobiografisch: het gaat over het gezin waarin Norén (75) zelf opgroeide. Hij vindt uitvoeringen vaak ook niet goed, omdat de personages als monsters worden afgeschilderd, terwijl het over zijn familieleden gaat.

'Ik speel David, eigenlijk Norén, op 16-jarige leeftijd. In ons programma-boekje staat een jeugdfoto van hem als hij 17 of 18 is. Heel androgyn, maar met zo'n stoere kop, enorm brutaal. Die foto gaf me veel inspiratie. Want als je opgroeit in een gezin dat zo onveilig is, vormt zo'n stoer masker een beschermplaat voor iets heel kwetsbaars.'

Stoer of kwetsbaar?

'Ikzelf? Totaal de gevoelige jongen, natuurlijk. Ja, dat vind ik wel een dilemma, want ik wil wel graag stoer zijn, haha. Ik word er ook nu al een beetje op getypecast, vrees ik: de rol van Philip in *Niemand in de stad* is gevoelig, en deze David op een bepaalde manier ook. Dan bent het casting-bureau weer met: 'We zoeken een onzekere, twijfelende jongen...'. Godverdomme! (Lacht).

'Daarom was ik ook super trots dat ik de rol kreeg van de jonge Holleeder in de tv-serie *Judas*. Ik wil heel graag laten zien dat ik zulke harde, nare types ook kan spelen.'

De Neus of Piet Snot?

'Holleeder, honderd procent. Piet Snot in het *Sinterklaasjournaal* was ook heerlijk om te doen, hoor. Van die

korte, grappige scènes. Tak, tak, tak. Het is een beetje *Sesamstraat*.

'Piet Snot had ook een aangrijpende verhaallijn, omdat hij werd gestraft voor iets wat hij niet had gedaan. Hij moest zijn muts inleveren en was Piet of, heel zielig. Verschillende kinderen stuurden brieven naar de politie, gericht aan Sinterklaas: 'Beste Sinterklaas, Piet Snot heeft het niet gedaan! Wil u hem als tulpblijf zijn muts teruggeven?'

'Geweldig leuk, maar één seizoen is wel genoeg. Ook omdat ik vind dat de publieke omroep niet doorkapt met de Roetveepiet. Een traditionele Zwarte Piet, dat kan ik nu echt niet meer aanzien.

'Maar Holleeder! Het is fantastisch

om je in zo'n bestaande figuur vast te bijten, daar helemaal in te duiken en alles lezen wat los en vast zit, echt vet. En dan van die stoere kleren aan, de leren jas, breed lopen. Ja, dat vond ik te gek. En ik hoefde natuurlijk ook geen nepneus, zoals Gijb Naber, die de oudere Holleeder speelt. Dat zie je toch een beetje.'

Hans Teeuwen of André van Duin?

'Mijn oma had vroeger videobanden van André van Duin. Toen ik 8 of 9 was, kende ik een minutenlange sketch helemaal uit mijn hoofd, iets over de Consumentenbond met Van Duin in een trenchcoat. Allemaal enorm flauwe grappen die ik totaal

niet begreep, maar ik kon wel de timing heel precies nadoen. Op de bonte avond van een schoolreisje heb ik die sketch zeer succesvol opgevoerd. Toen merkte ik dat ik het leuk vond om mensen aan het lachen te maken. Maar Van Duin is flauw en braaf, ik hou meer van het ontreffende van Hans Teeuwen.

'In de eerste klas van de middelbare school heb ik op een open podium een keer een nonsens-gedicht van Teeuwen voorgedragen, alsof ik een heel onzekere eerste klas was, die steeds z'n tekst vergat. Om de zaal daarna compleet verrot te schelden, haha. Dat soort dingen durf ik wel, ja. 'Nadat ik ze eerst een jaar op mijn kamerje thuis heb voorbereid.'

Uitgeroepen worden tot Volkskranttalent of je ontwikkelen in de luwte?

'O, dat kan gelukkig heel goed allebei. Ik vond verkozen worden tot Volkskranttalent heel leuk en een grote eer, maar ik merk er verder weinig van.

'Al het werk dat ik dit seizoen doe, lag voor die verkiezing al vast. Wel merk ik dat mensen nu weten wie ik ben, en dat ik kennelijk een soort kwaliteitslabel draag, dat is fijn.

'Hoewel het óók druk geeft: ik heb één mooie filmrol gehad, intussen bijna een jaar geleden, en het is echt niet zo dat ik nu weet hoe het moet. Dus laat mij nu maar eerst stiekem heel goed worden, en dan weer een keer knallen.'

Grootste voorbeeld: Jacob Derwig of Ramsey Nasr?

'Maria Kraakman. Mag dat ook? Ik vind haar de beste actrice van dit moment, omdat ze zo dicht bij zichzelf blijft in een rol. Zij combineert een grote emotionaliëit met enorme technische beheersing.

'En Malou Gorter, die vind ik ook erg goed, zo mooi transparant. De actrices zijn in Nederland sowieso beter dan de acteurs. Er is meer concurrentie en er zijn minder rollen, dus dan wordt het niveau vanzelf hoger.'

De nacht, de moeder van de dag, door Theatergroep Suburbia, t/m 21 juli, Stadslandgoed de Kemphaan, Almere.

